

Uitspraak nr. 99 van de Verbondscommissie Samenloop inzake "geworpen spanband"

Betreft: AVB-verzekering/bedrijfsmotorrijtuigverzekering

Partijen: Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Verzekeraar A en B hebben zich ter verkrijging van een uitspraak van de Verbondscommissie Samenloop tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen partijen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Op 10 september 1996 stond een vrachtwagen van de firma X in België met de wielen op een fietspad geparkeerd. Tijdens het vastzetten van de lading wierp de bestuurder een spanband over zijn vrachtwagen. De spanband kwam daarbij in het voorwiel van het rijwiel van mevrouw Y waardoor mevrouw Y ten val kwam, tengevolge waarvan zij letselschade opliep.

De firma X heeft een AVB-verzekering gesloten bij verzekeraar A. Voor de vrachtwagen is een bedrijfsmotorrijtuigenverzekering van kracht bij verzekeraar B.

Partijen verschillen van mening over de vraag wie dekking dient te verlenen.

Het geschil

In zijn memorie van eis stelt verzekeraar A onder meer:

"In bovengenoemde kwestie treden wij op als aansprakelijkheidsverzekeraar van X.

Wij zijn met de W.A.M. -verzekeraar i.c. in discussie wie dekking moet bieden voor deze schade.

De W.A.M.-verzekeraar stelt dat op het moment dat een spanriem om een vrachtauto wordt gegooid, de spanriem geen deel uitmaakt van het voertuig en derhalve de W.A.M. niet van toepassing is.

Tevens zijn zij van mening dat, nu de gebeurtenis in België heeft plaatsgevonden, deze kwestie vanuit Belgisch oogpunt dient te worden beoordeeld.

Naar onze mening is het niet relevant of deze kwestie getoetst dient te worden aan Nederlands recht of aan Belgisch recht.

Feit is dat er schade is ontstaan door het over de lading heen werpen van een spanband. Deze spanband is een onderdeel van de vrachtwagen. De schade is dus ontstaan met of door het motorrijtuig. Derhalve dient de W.A.M. -verzekering dekking te bieden".

In zijn memorie van antwoord stelt verzekeraar B onder meer:

“Wij hebben ons dossier in eerste instantie verzonden naar onze Belgische Groene-Kaart vertegenwoordiger. Daar was men evenwel van mening dat - volgens Belgisch recht - hier geen sprake is van een WAM-risico, zodat op grond van de Groene-Kaart regeling, dit dossier niet door hen in behandeling kon worden genomen. Wij hebben vervolgens verzekeraar A geïnformeerd dat - wederom volgens Belgisch recht - de schade dient te worden afgewikkeld op de AVB-polis.

Het feit dat in dit schadegeval het Belgisch recht van toepassing is wordt door verzekeraar A niet ontkend. Uit dit feit vloeit naar onze mening voort dat de beoordeling of hier sprake is van een WAM-risico wel degelijk volgens Belgisch recht dient te geschieden. Immers, in de Nederlandse jurisprudentie is vastgesteld over welke soort ongevallen de WAM zich dient uit te strekken. Logisch gevolg is dan ook dat dit in België volgens de Belgische jurisprudentie dient te worden vastgesteld. In een soortgelijke zaak (uitspraak nummer 78) was uw commissie van mening dat naar het recht van het land diende te worden beoordeeld of er sprake was van een WAM risico”.

Overwegingen van de commissie

Dit geschil is als samenloopgeschil aan de commissie voorgelegd overeenkomstig artikel 2 lid 2 van haar reglement op grond waarvan de commissie dit geschil in behandeling neemt.

De commissie stelt vast dat de onderhavige schade zich in België heeft voorgedaan en aangemerkt moet worden als een ongeval in de zin van artikel 1 van het Haags Verkeersongevalverdrag van 1971. Op grond van dit verdrag dient de aansprakelijkheid van verkeersongevallen te worden beoordeeld naar het recht van het land waar het ongeval plaatsvond, in dit geval derhalve naar Belgisch recht. De aansprakelijkheid (ook) naar Belgisch recht van de bestuurder van de vrachtwagen voor de veroorzaakte schade wordt door partijen erkend.

De commissie stelt vast dat de verzekering van verzekeraar B ingevolge artikel p van de polisvoorwaarden de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de verzekerden voor schade aan personen en zaken veroorzaakt door of met het motorrijtuig dekt.

De commissie stelt vast dat de bestuurder van het motorrijtuig, dat op een fietspad stond geparkeerd, de schade heeft veroorzaakt doordat de spanriem die hij over zijn vrachtwagen wierp in het voorwiel van de fiets van mevrouw Y terecht kwam. De commissie is van oordeel dat in deze situatie artikel 29 bis van de Belgische WAM van toepassing is. Volgens artikel 29 bis WAM wordt aan letselschadeslachtoffers van verkeersongevallen waarbij een motorrijtuig betrokken is, alle schade vergoed door de aansprakelijkheidsverzekeraar van het motorrijtuig. Voor de toepasselijkheid van dit artikel is de betrokkenheid van het motorrijtuig voldoende, onafhankelijk van de vraag of het motorrijtuig in beweging was of stilstond. Aan het criterium van betrokkenheid wordt in casu voldaan doordat de vrachtwagen in een verkeershinderlijke positie ten opzichte van de gewond geraakte fietser stond geparkeerd.

De commissie heeft haar opvattingen inzake de reikwijdte van artikel 29 bis van de Belgische WAM geverifieerd bij het Belgisch Bureau der Autoverzekeraars te Brussel.

De commissie overweegt dat de letselschade van de fietser gedekt is op de wa-motorrijtuigverzekering van verzekeraar B aangezien deze polis dekking moet bieden voor het WAM-risico en voor een met de WAM overeenkomende buitenlandse wet.

De commissie overweegt voorts dat de AVB-verzekering van verzekeraar A de volgende uitsluitingen bevat:

- artikel a: schade veroorzaakt door of toegebracht met kentekenplichtige motorrijtuigen en bromfietsen in de zin van de WAM of een vergelijkbare buitenlandse wet; en
- artikel b: schade veroorzaakt door of toegebracht met lading of andere zaken terwijl deze worden geladen op, vervoerd met of afgeladen van een motorrijtuig dan wel daarvan afvallen of zijn afgevallen.

Daargelaten het antwoord op de vraag of verzekeraar A in dit geval met succes een beroep kan doen op de in deze bepalingen neergelegde uitsluiting(en), constateert de commissie dat de toepasselijke polisvoorwaarden van verzekeraar A een zogenaamde harde na-u-clausule bevatten:

- artikel c: indien blijkt, dat een door de verzekering gedekte schade eveneens op (een) andere polis(sen), al dan niet van oudere datum, is gedekt of daarop zou zijn gedekt indien deze verzekering niet zou hebben bestaan, loopt deze verzekering als excedent van de andere polis(sen) respectievelijk als verschil in voorwaarden,

zodat, ook bij een ontkennende beantwoording van die vraag, verzekeraar A niet tot dekking is gehouden, nu een soortgelijke na-u-clausule in de polisvoorwaarden van verzekeraar B ontbreekt.

Conclusie

De commissie concludeert dat de veroorzaakte schade in ieder geval onder de wamotorrijtuigverzekering van verzekeraar B valt. De eventuele dekking van verzekeraar A is secundair van aard.

Bindend advies

Partijen hebben zich tot de commissie gewend ter verkrijging van een bindend advies. De commissie geeft als bindend advies dat verzekeraar B dekking zal dienen te verlenen.

Aldus is beslist op 4 oktober 1999 door, mr S.A.M. Brugman, mr. P.P. Roerink, mr D.F. Richters en mr. M.J. Tolman, leden van de Verbondscommissie Samenloop, in tegenwoordigheid van mw. mr W.H. Quaedvlieg-Meijer, secretaris.

De voorzitter

De secretaris

mr D.F. Richters

mr W.H. Quaedvlieg-Meijer